

Док се, забринут због рата и могуће нуклеарне катастрофе, врли нови свијет опушта уз романтичне комедије чији је заплет без вијагре све теже реализовати, ми се суочавамо са уобичајном кафанском проблематиком. И док је у романтичној комедији све мање љубави, а све више вијагре и ламентирања због аморалности фармацеутске индустрије, тако да комедија све више личи на постмодернистичку трагедију, ми смо сведени на брљу и сличне брљотине.

Јевтин нам је живот, па нам јевтина и зато доступна ракија дође као утјеха и излаз из безизлазне и јадне свакодневице. Тргнемо тако по коју да се не би осјећали очајно и да би били весели као што нисмо и бољи него што јесмо. Попијемо за покој душе, а потегне се још како када је неко славље. Налијемо се јер смо без посла или зато што смо у страху да га изгубимо. Ракија нам дође као олакшавајућа околност, па урадимо нешто што тријезни не би смјели или чега се стидимо. Из прикрајка вребамо било какву ракијаду да се тамо сити изјадамо као онај што је отишао на сахрану непознатом да се исплаче. Неки се опет дохвате ракије и јевтине порњаве што им ствара илузију да учествују у сексуалној револуцији. А други се опет извале са флашом на ледини, јер не знају шта ће са собом.

Из разних разлога се пије. Они су најчешће социјалне природе, а зна се да је шљивовица најбољи народни лијек за социјалну неправду. Нису занемарљиви ни они психолошки, јер лозовача убија грижу савјести. Доста се њих вади на здравствене проблеме, па пију све одреда, јер се, према народном вјеровању, тако уништава масноћа и патогени организми, вируси и њихове мутације. А помогне мученица и када су у питању желудачне тегобе. За главобољу ни једна није боља од мигренуше.

Тргнемо тако по коју да се не би осјећали очајно и да би били весели као што нисмо и бољи него што јесмо.

Срби и ракија која убија

Пише: Раденко Тошић
понедељак, 04 април 2011 22:29

Има овде ракије да се свако убије. Отроваче, бездановаче, брље и црквице, ђоноваче, душманке и лудоваче. Најновија се зове гробовача. Додуше нема вијенац, вијенац се тек сутрадан добије. Има и добре ракије, али се она слабо продаје, јер је скупа за широке народне масе. До јевтине ракије лако се долази, не мора се чекати у реду, довољно је само скокнути до првог киоска или бувље пијаце и за 100 динара добити литру. То што је за производњу те литре потребно око 14 кг. шљиве или неких 110 динара нико не поставља питање. Нема се пара, па дај шта даш. За сто динара од кокошињаца у дворишту ти се учини Дизниленд, а жена постане привлачна као Моника Белучи, куд ћеш од тога боље.

Само што таква врста забаве може да буде кобна као што је била за четворо несрећника који су конзумирали смртоносну ракију „Скаид“ истоимене суботичке фирме чија је садржина метил-алкохола била неколико пута већа од дозвољене.

Фирма „Скаид“ је била регистрована у регистру привредних предузећа, за дјелатност коју је обављала имала је сву попутну документацију и технолога, тако да се овим најновијим тровањем разбија стереотип да оваква гробовача потиче из казана једноруког слијепог Бугарина, којем је у производњи исте помагала ментално ретардирана унучица.

Не може се поуздано знати колики је стварни број жртава скаидоваче. Отров-на ракија је повучена из ве-ли-ких мар-ке-та у Су-бо-ти-ци, али су фла-ше са овим ал-ко-хо-лом про-да-ва-не на бу-вља-ку, на цр-но, та-ко да не-ма еви-ден-ци-је ко-је ко-ли-чи-не ове ра-ки-је су још на тр-жи-шту. Остаје нам да се надамо да ће бити мало мртвих. Реакције јавности су очекиване. Навикнута на смрт јавност се не узбуђује превише, ни због насилних смрти, ни оних природних, од глади.

Овдје би

х навео исправку кривог навода. Нису она четири несрећника жртве скаидоваче, него система државних службеника у органима тужилаштва, МУП-а и других државних

институција, који годинама и деценијама у назад прикривају исте власнике за које се зна ко су и шта раде. Душан Пајкић из Инспектората Министарства пољопривреде, трговине, шумарства и водопривреде каже: „Овде се ради о криминалу, о нелегалним радњама, о токовима које је веома тешко контролисати, тако да је наша инспекцијска служба применила све оно што можемо да урадимо, да ово спречимо. Не постоји такав систем контроле који вам може гарантовати да се ово неће десити“. Али пријатељу, што би рекао Илија Чворовић господину Јаковљевићу, како је могуће да су сви знали, а једино ниси ти и твоји, у случају г. Пајкића његови из власти? Пригревачки и апатински трговци тврде да са фирмом „Скаид“ никада нису сарађивали, јер се знало да њихова ракија није добра за пиће. Осим што су производили смртоносну домаћу ракију у промет су пуштали и отровни виски и за то су сви из тог краја знали. За вријеме ратних дејстава ту су ракију пребацивали у Босну и звали су је „суботичка смрт“. Већ 20. година она се прави по којеквким шупама и саставља у кадама и потом се кува, па се флашира у крајње нехигијенским условима и уз лажну етикету се протура на тржиште. Иако ово о нехигијенским условима није баш тачно, јер је све стерилисано стопостотним метанолом.

Већ 20. година она се прави по којеквким шупама и саставља у кадама и потом се кува, па се флашира у крајње нехигијенским условима и уз лажну етикету се протура на тржиште. Иако ово о нехигијенским условима није баш тачно, јер је све стерилисано стопостотним метанолом.

Не може се рећи да државне институције нису баш ништа урадиле када је у питању квалитет пића. Да на тржишту алкохолних пића има мешетарења, подвала потрошачима и варања квалитетом показале су и недавне контроле Генералног инспектората Министарства пољопривреде и Националне организације потрошача Србије. Истраживање спроведено у новембру прошле године на територији цијеле Србије показало је да, упркос натписима на декларацијама, готово половина испитаних узорака ракије на тржишту није воћног поријекла. То је све што се урадило.

Опште је мјесто да је држава неспособна да заштити грађане. Њена се основна бригада, када је оваква и слична проблематика у питању, ко је остварио имовинску добит и за колико је милиона евра оштећен буџет државе. И да најновијим Законом о вину и ракији малтретира сељака и провлачи га кроз иглене уши. Умјесто да га пусти да пече ракију и тако потпомогне сиромашну сеоску економију. Сељацима се на различите начине забрањује да пеку чисту ракију, а дозволе се дају тровачима који су купили лиценцу, а можда и контролоре и који у којеквким „приземљушама“ производе смртоносни отров. Све је било добро док су сељаци пекли и правили ракију, кад су почели да је „пеку“ школовани хемичари кренуло је наопако.

Срби и ракија која убија

Пише: Раденко Тошић
понедељак, 04 април 2011 22:29

Метил хара Србијом још од 1951. године када је забиљежен први случај тровања ракијом у једној војвођанској столарској задрузи када је од конзумирања ракије од метил-алкохола умрло око 20. радника, а обољело их око 200. Од метил-алкохола из ракије 1996. године умрла су четири радника младеновачког „Петра Драпшина“.

Почетком 1998. године Србију је потресла афера „зозовача“ када се од истоимене ракије отровало 56. људи, од којих је 43. умрло. Око 30. људи је у последњих неколико година умрло од конзумирања метанолских ракија у јагодинском крају.

Ово су званичне статистике, а колико је људи још страдало незванично може се само претпостављати. На кључно питање Бранислава Тапушковића, адвоката из Београда, на једном од суђења у Нишу, одакле тај метанол и како може тако да се шета по Србији без ознаке и без пратње, нико није знао да да одговор. Питање и даље остаје отворено.

Док посмодерни политичар разглаба о удаљеним свјетовима и људождерима, дотле му испред носа јевтина ракија убија поданике. Њега то претерано не забрињава. Његова су задовољства много скупља.

Петог октобра су најављиване крупне промјене и друштвене реформе. Најновије тровање метил-алкохом из ракије показује да се у том смислу ништа промијенило није. И у вријеме Милошевићеве власти људи су умирали од гробоваче, као што умиру и сада. Актерима афере „Зозовача“ прилично су смањене казне, а један од њих, зрењанински бизнисмен Анђелко Битевић, направио је још неколико кривичних дијела за вријеме које је требао да буде у затвору да му казна није смањена. Познато лице из црне хронике Битевић не би боље прошао ни да му је судио црквени суд. Мирослав Живадиновић-Зоза

Срби и ракија која убија

Пише: Раденко Тошић
понедељак, 04 април 2011 22:29

од чије је ракије умрло 43. лица, иако се тачан број жртава никада неће сазнати, бивши је полицијски инспектор, а о творцу скаидоваче и главном тровачу наводно се мало зна, сем да се зове Мирослав К. и да је у бјекству.

И тако. Док посмодерни политичар разглаба о удаљеним свјетовима и људождерима, дотле му испред носа јевтина ракија убија поданике. Њега то претерано не забрињава. Његова су задовољства много скупља. Нема шансе да би он или неко његов ближњи могао да страда од сличне флаше. Њему је најважније да су му одијела уредно сложена и да може да их мијења према потреби.

Али није све тако црно. У бизарном истраживању „Таргетмапа“ о „мушким величинама“ надмашили смо неизбежне у такмичењу Хрвате за читав милиметар што је резултат вриједан сам по себи. Иако ми се чини да би много боље било да смо ту краћи, а да нам је дуже памћење.